

paa de Spørgsmaal, der for Eiden foreligge som Hovedspørgsmaal, dem, vi ere vante til at kalde Konfliktspørgsmaalene, for at bruge en kort Betegnelse, kunne vi ikke vente Vædringsforslag stillede fra selve Ministrene, saaledes som Tilfældet var ifjor. Dette kan jeg for mit Bedkommende ikke Andet end beklage. Jeg kan ikke se rettere, end at efter almindelig konstitutionel Praxis er det det Naturlige, at saadanne Forslag fremkomme under Forsatninger, hvor Ministrene i Embedsmedfør have Udgang til begge de repræsentative Kamre, og jeg har forgjæves søgt at forstaa de Grunde, som jeg kunde tænke mig gjorde gjældende imod Sagttagelsen af denne Praxis, som jo i Almindelighed ogsaa følges hos os. Jeg har med min bedste Villie ikke kunnet se, hvilke Fordele der skulde vindes ved en anden Fremgangsmaade end den, som jeg betragter som den regelmæssige. Man hører jo saa Meget, og jeg vil paa ingen Maade sige, at det ogsaa skulde være Ministrenes Længegang, naar man hører den Betragtning fremsført, at det vilde være bedre, at Forslagene ikke bleve stillede af Ministrene, for at man derved kunde undgaa Skinnet af en Landstingsparlamentarisme. Nu er ganske vist en ensidig Landstingsparlamentarisme i mine Dine ligesaa forkastelig som en ensidig Folkethingsparlamentarisme; men dersom der maatte gives dem, som nærede Mistanke om en saadan Landstingsparlamentarismes Eksistens for Eiden, saa tror jeg ikke, at Skinnet vilde blive undgaaet derved, at de Forslag, om hvilke jeg her taler, ikke stilledes af Ministrenes. Jeg tror tværtimod, at de Mistroiske der snarere ville spore en skjult Landstingsparlamentarisme, hvilken i mine Dine vilde være endnu værre end den aabenbare. Jeg for mit Bedkommende er nu mest tilbøielig til at opfatte Forholdet saaledes, at Ministrene erkjende, at de ikke tro sig istand til at overbevise Folkethinget om Rigtigheden af at antage de Forslag, som der er Spørgsmaal om at stille her i Landstinget, og at de ved ikke at stille Forslag vise Landstinget den altfor store Værdi af forudsatte, at Landstinget lettere skulde være istand til at overbevise Folkethinget om Nødvendigheden af at gaa ind paa disse Forslag. Jeg tror ikke, at Landstinget er i Besiddelse af større Overbevisningskraft i saa Henseende end Ministrene selv; jeg tror ikke, at Landstingets Medlemmer ville være istand til hverken at overbevise eller overtale eller lokke eller true eller paa nogen Maade vinde Medlemmerne af Folkethinget til at gaa ind paa alle disse Forslag snarere end Ministrene. Jeg vilde snarere tro, at en saadan overbevisende, overtalende, fristende Magt maatte ligge hos Ministrene, som jo ganske anderledes kjende Folkethinget, dets enkelte Medlemmer og dets enkelte

Grupper, end vi gjøre, og jeg for mit Bedkommende vil ikke døge, at jeg har hidtil — det kan jo være en Feiltagelse, men det er saa — i Fremsettelsen af saadanne Forslag fra de ærede Ministres Side set en Tilkjendegivelse af, at de ikke havde opgivet Haabet om at formaa Folkethingets Flertal til at gaa ind paa Forslagene, idet jeg nemlig tror, at, hvis de havde været fuldkommen overbeviste om det Modfatte, vilde de have stillet sig paa en noget anden Maade, end de have gjort. — Jeg kan altsaa for mit Bedkommende, politisk taget, dersom denne min Opfattelse er rigtig, og det maa jeg holde mig til, ikke se rettere, end at, naar Ministrene ikke stille Forslag paa disse Punkter, ligger deri fra Ministrenes Side et Vidnesbyrd om, at de ikke længer tør, være sig i Ord eller Handling, vedkjende sig den Tro, at samtlige disse Forslag skulde kunne gennemføres. Jeg har naturligvis ikke anstillet disse Betragtninger blot for at hævde min almindelige Opfattelse af, hvem der naturligen har at tage Initiativet i disse Spørgsmaal, men den forandrede Opfattelse af, hvad der efter Regjeringens Skjøn kan ventes af Folkethinget, maa efter mit Begreb faae en betydelig Indflydelse paa de enkelte Landstingsmænds Stilling. Man kan tidligere have havt en Tvivl om, hvad der var rigtigt at gjøre eller ikke paa dette eller hint Punkt, men man har trykket sig ved at give denne Tvivl Luft, fordi man ikke vilde lægge den almindste Hindring i veien, saa længe Kronens ansvarlige Raadgivere optraadte paa en saadan Maade, at den naturlige Fortolkning var den, at de mente at kunne sætte det igjennem, som ogsaa efter deres egen Mening i Virkeligheden burde kunne sættes igjennem. Naturligvis er Forudsætningen, at man i og for sig fandt, at de Bevillinger, om hvilke der var Tale, i og for sig vare ønskelige og rigtige, ellers var Sagen selvsølgelig en hel anden. Men naar Regjeringen ikke længer tager Initiativet, tvinges man til at opfatte Forholdene under et noget andet Synspunkt. Det er den Virkning, som, politisk taget, Ministrenes forskellige Stilling efter mit Begreb maa medføre. Derimod kan jeg ikke erkjende, at den Grund, som man jo oftere hører anført, den nemlig, som famler sig i det bekjendte Stikord, at nu har Landstinget Ordet, hvorfor Ministrene skulle holde sig tilbage, har nogen Betydning. Det er jo let at se, at, naar dette Ord skal anvendes paa 1ste Behandling af Finantsloven i Landstinget, er det enten en Trivialitet, eller ogsaa er det urigtigt. Det er en Trivialitet, naar der derved kun menes, at Finantsloven kommer til 1ste Behandling, og at altsaa hver Landstingsmand, der følger sig kaldet eller forpligtet til at sige Noget, tager Ordet; det er jo givet. Men selve Landstinget taler jo i Ordets konstitutionelle Betydning kun igjennem Afstem-